

משק

יפאניות בארץ

יפאן היא אחת הארצות המעטות בעולם שאין בה יהודים. אך אם תשאל יפאני ממוצע מה יהיה יצנה לך לרוב: "גולנים", "רמאים" או בכלל "מסוכנים". האנטישמיות חזרה אמנם ליפאן רק בתקופת היטלר, כי תוצאה ישירה מהברית הגרמנית-יפאנית, אך היא הייתה שורשים עמוקים. כך סיפר השבוע טרייוקו (שלג טרי) אוגוסט, נציגה של חברת תעשייה יפאנית רבת-ממדים, ש-קשרה לאחרונה קשרי מסחר הדוקים עם ישראל.

האמת היא שגם לי היו כמה דעות קדומות על היהודים, הורה אוגוסט בעצב. אך בחודש שהותו בארץ, נראה כי איברי סו השתחרר מדעותיו הקדומות. שגרירי-הרץ-הטוב בחסד עצמו סיים השבוע עיסקה מסחרית גדולה, שתהיה בודאי שלב ראשון בפיתוח קשרי מסחר הדוקים עם יפאן. הי עיסקה: משלוח של 30 מכוונות סויה בעלות 12,000 פלכים ומכוונות עור רבות למפעל טיבי דיסונה בעמ' בדימונה, מפעל שי יתן תעסוקה ל-250 פועלים. בשבועות הקרובים יוחל בבנין בית-החרושת ושיכונים למשפחות הפועלים. 80% של מניות החברה שייכות לממשלה, השאר למשקיעי-חורף אמריקאים. ההון המושקע: 2-3 מיליון ל"ר.

"מכוונות אלה" טען השבוע אליהו משה, מנהל חברת ניפונס לסחר עם יפאן, "הן המשבחות בעולם. עלולות באיכותן אף על תוצרת ארצות-הברית וגרמניה."

חידוש חשוב: קרוב לודאי שעם הסכמים תבוא משלחת של פועלות-מטחיה יפאניות — הקבוצה הראשונה בארץ של בנות המין היפאני היפה. שאחת מבנותיו זכתה השבוע בתואר מלכת-היופי העולמית. כך תינתן לי צעירי ישראל הזדמנות חשובה לפעול נגד המשק האנטישמיות ביפאן.

משפט

מי היא פרוצה?

על ספסל הנאשמים בבית משפט השלום בירושלים, יושבה זקנה נמוכה וצולעת. עליה החמסין הכבד היתה לבושה במעיל עבה ורחב. היא מילמלה ללא הרף, צעקה מפעם לפעם בקול — היו אלה קריאות תחנונים ותפילה לאלהיו הנביא.

לאסתר נחמני (68) בעלת חנות עוגות בבאר-שבע, היתה סיבה טובה לתחנונים אלה: היא הואשמה בניהול בית-בושת בי ירמיה, אשמה עליה היתה עלולה להאסר לשנה וחצי.

ליו שולחן העדים סיפר עד-התביעה קאליש את סיפורו. קאליש, אחד מאילי הנוער של באר-שבע, נכנס לחנות-העוגות של הנאשמת בכניסה טובה: לקנות עוגה לאכילה. הקוגה לא היתה מוכנה והזקנה הציעה לו להכנס לחדר השני, להעביר את זמנו בהנאה מסחרית אחרת — מרי, צעירה יפהפיה מאיטליה. ששירתה את לקוחותיה של כעלת החנות בעזרת שתי נערות אחרות.

קאליש הסכים. העיר הוא על מה שאירע לאחר מכן: "נכנסתי לחדר. מרי היתה ערומה. התפשיטתי, אולם פתאום התקדמה. שחבתי שאולי יש לה מחלה. או רצתי יכיר פרטי משטרה על קיום בית-הבושת בחנותה של נחמני."

המשטרה לא סמכה על עדותו הבלעדית של קאליש. היא ביססה אותה בעזרת עדות יותיקה של שתי הנערות שמצאה בחנות. מרי האיטלקיה וחנה יאסיב, השתיים הורו במשטרה כי עבדו אצל אסתר נחמני בזנית. אולם בבית-המשפט חזרה בה מרי מעדותה, טענה כי נפגשה בחנות עם אהובה ההל' אביבי, מרי הוכרזה כעדה עוינת. גם חנה לא היתה מוכנה להודות בזנית. סיפרה כי עבדה אצל נחמני באפיית עוגות. המשטרה, שהוכחותיה התמוטטו, הביאה עדות נוספת. עדותו של זקן, שלפי דבריו נישק למרי זמנית שלוש לילות.

בתולת הפריצות. עד נקודה זו התנהל הדיון המשפטי בקשקש, אולם כאן חל מפנה רעשני. טען עורך-הדין גבה-הקומה יוחנן סלברג, טניגורה של הנאשמת: "אפי' לו אם עדויותיהם של קאליש והזקן הן נכונות, אי-אפשר להאשים את שולחתי בניהול בית-בושת. המשטרה לא הוכיחה כי משהו מן הבחורות באה במגע מיני עם אחד ה'לקוחות'."

טענתו של סלברג עוררה משלחתו את שופט-השלום ישראל חייגר. בחקירת שתי

וערב, ניסה השופט להציל מפיו של העיריין דין את הגדרתו למושג "זנות". המתח בי אולם עלה עם השאלות. "אתה קובע כי אם לא בוצע מגע-מיני מלא לא היתה זו זנות?" שאל השופט. "כלומר, בתולה יכולה לשעשע לקוחות חסרי-כוח-גברת תורת שלום והיא לא תחשב כזונה?"

החלטתו של השופט חייגר בפרשה זו עדיין לה להחל תקדים-מקל על פעילות המשטרה. החוק הישן קובע כי "בית-בושת הוא מקום בו נמצאות שתי נשים למטרות זנות", אינו מפרש בכורר מהי זונה. חייגר יצטרך להחליט אם רק קיום מגע מיני מלא עם גבר מביא אשה למעמד של פרוצה, או מספיקה נשיקה בלבד.

רכי חיים

הבלונד והשחור

יוסף גרוסו, כבן ארבעים, בעל גבות עבותות, הניח את שתי מזוודותיו מול קפה ענת בירושלים, הכריז בקול קולות על סחורתו — לבני נשים. הוא לא משך את תשומת-ליבם של העוברים והשבים, ריכו סביבו כמה מפועלי לשכת-העבודה הסמוכה, שמאס להם לריב עם הפקיד שמעבר לאש-נב.

אולם גרוסו לא התרגש נוכח כשלונו, היה בטוח כי יצליח למכור את סחורתו בכמויות גדולות. כרבע שעה אחר שהחל בעבודתו, ניגשה אל גרוסו בלונדית נאה מראה. היא בחרה את הסחורה המוצעת, ניסתה למדוד על גופה את הלבנים בעלי הצבעים המבריקים. התוצאה: הבלונדית קני תה עשרה זוגות, משכה ציבור סקרנים להתעניין בסחורתה.

לפני שהסקרנים הספיקו להשתעמם, הרי פיעה במקום אשה לבושת שמלה שחורה ורחבת-חזה, ביקשה לבחון את סחורתו של גרוסו. היא מילמלה דברי התפעלות על הסחורה. גרוסו מילא תפקיד של רמקול וחזר על דבריה. הפעם התרבו הסקרנים, שיצאו מבתי-הקולנוע הירושלמיים, אימו לחסום את הכניסה הצר. הם רצו לחוות, כיצד קונה "ההתחכמה-שחורה" מספר חזיות, יצור תור של גברים ששואים שגילו עניו בסחורה, קיח להביא מתנה זולה ומוצלחת לגשיהם.

במשך זמן קצר הצליח גרוסו, המשולחב מהצלחתו המסחרית, למכור חלק גדול מן הסחורה, הספיק אפילו להעלות את המחיר-רים.

אולם הצלחתו של גרוסו היתה גדולה מדי. קהל הסקרנים עורר את ההענינות של שוטר-המקום, שצויה על גרוסו להסיר חלק. גרוסו לא התנגד, השמיע שריקות מזוהרות. מפתח אחד הבתים יצאו הקונות — הבלונדיות והשחורות — מהירו לעזור לו לשאת את המזוודות. הן היו אשתו וגיסתו.

רכי אדם

מכתב אבי-הסוהר

"וחו שוב פעם גולדמן", קוראים סוהרי בתי-הכלא במדינה, בכל פעם כשמכונת הא-סירים פולטת מתוכה את הגבר המאמר וקמט העור הנראה זקן מכפי גילו (45). חיים גולדמן מברך את מכריו החתיקים, נכנס בשלחה לכלא. מרצה את תקופת הא-סר שפסק לו השופט. כי חיים גולדמן הוא כיום אחד האנשים הבוודים במדינה, שאינו נוש להודות כי במשך כעשר השנים האחרונות חי רק על גניבות.

"בכל פעם מבטיחים משקים האסיר לסדר עבודה", מסביר גולדמן, "אבל אף פעם לא מסדרים." בפעם האחרונה נידון לחצי שנה מאסר על גניבת 10 לירות. הוא נכנס למס' עדה בה רגיל היה לאכול, ביקש מבעל המקום לתת לו דג מלוח בהקפה. האיש סרב, אך כעבור דקות אחדות יצא, ביקש מגולדמן ללכת לפרוט לו שטר על עשר לירות. גולדמן הלך לאכול בכסף, נעצר על ידי המשטרה לפני שסיים את ארוחתו.

אולם בפני אדם אחד אין גולדמן מוכן לומר מילה על מקצועו: לבתו בת ה-13, הנמ' צאת בקיבוץ. בבתי-הסוהר דאגה מדי הער' בדת הסוציאליסטית, לפיו לא יוחתמו מכתביו של גולדמן הנשלחים לבתו בחתימת בית הסוהר. "גם הפעם החלטתי שאני יוצא ומתחיל להיות בן אדם. יצאתי שבת לא תחביש בן", סיפר השבוע גולדמן. הוא חיכה בסבלנות לתום תקופת המאסר, נתנה לקרוא

(תמסך בעמוד 19)

לחיי הספינות! "בבונקר"

זהבה וולפוביץ' החמודה, הדומה למרינה ולאדי, צייצה את שירו המפורסם של נתן אלתרמן.

רק השד יודע מדו

מאת רותי ורד -

המציאות, אני מצטערת לומר, היתה רחוקה מאד דמיון. באולם היו 10-15 נערות ונער אחד. אף אחת היתה חתיכה מסחררת: היו כאלה בשיער פרוץ, בלח מסודר, באיפור משונה, בתלבושת פרוזאית מאד, רוניות ומושבניות. אולם דבר אחד קישר אותן: המר חות. וגם הסקרנות.

היתה סוללה כבדה של בוחנים: גדעון, זאב ברל, סקי, מרדכי בן-זאב, רחל אטאס ואפילו ציר התיאטר שלמה צפירי, הנראה כמו מאהב-קולנוע בשנות השק שים. בא לבדוק את הדקדוציות, מן הסתם.

מוכירת-התיאטרון אלה אם אנחנו מוכנים. אז אם נו לה שאנחנו מוכנים. אז היא קראה: כוכבה צעירי! תימניה קטנה, בעלת עיניים צוחקות ועגולות-ריס, התיישבה ועתה בבטחון ובשלחה שהיא בת 17, תו בת מעברת כפר-שלום, 9 שנים בארץ, בוגרת סמי לגנות. כן, היא שרה שירה תימנית, כמובן, היא לומד כבר שנתיים. הביאה אתה את מורתה. היא כבר הופיע כמה פעמים. בתעד הפועל. היא מעוניינת, אבל להופ גם בטרטים.

המוכירה אמרה לה טוב, תודה, אנחנו נקרא לך את כך לעלות על הבמה, וכוכבה אמרה: "אני רוצה להיך אחרונה". "למה?"

"ככה, אני לא יודעת. אני רוצה להיות אחרונה." הבאה אחריה היתה נערה בת 16, רחובותית. רי דרואן. טיפוס שכח מאד. לבשה חצאית פרחונית, חר

הזמרת

כוכבה צעירי היתה המקצוע שבכולם. היא תימניה חייננ בעלת עיניים צוחקות, באה בלוויית מורתה לזימרת, חנות לה חוראות על הבמה, בעוד גדעון שמר מסתכל ב

כ אשר הזמין אתי, בחודש שעבר, גדעון שמר לראות מיבחר שתיאטרון סמבטיון צורך לשחקנים שואפים בתקופה לגלות פנים חדשות שיוכלו להשתתף כבר בתוכניתם השוטפת, — מיהרתי להסכים, כמובן. אחרי הכל, זוהי זכות גדולה לעזור לגלות כוכב. שלא לדבר על העובדה שגדעון הוא באמת בחור נחמד. כיצד זימנו את הצעירים? (זה ברור לכם, אני מקשה, שהיו אלה נערות, כולן, פרט לאחד.) לא על ידי מודעה בעתון. זה לא עזר. ובכלל, מי קורא עתונים? מיהרתי חכם מאד נזכר שבועון קולנוע מנהל כר טייסת כוכבים שפעם, אולי, יחלדו. מה יש? למה לא לנסות?

המכתב שנשלח אל הנבחרות המאושרות, אמר, בין השאר, ברצינות רבה: "...אמי גם פנית בזמנו לשבועון קולנוע כשחקנית קולנוע בעתיד. אולם לידעתך — רוב שחקני קולנוע המפורסמים התחילו בקאריריה שלהם לאחר נסיון עשיר בתיאטרון..."

בסה, ראו את בריזיט בארדו, או את מרלין מונרו, או את רומי שניידר, אפילו. תור שבו הוצף התיאטרון מכתבים מנע'רות שהחליטו שהן יכולות, בעצם, להיות משוגעות לתיאטרון באותה הצלחה כמו לקולנוע. כתבה, למשל, תלמידת הסמינר: "...נסיון כשחקנית-בימה אין לי, אם כי קיבלתי הצעות רבות מחוג ידידי, שרר' במ הינם שחקנים וצעירים (!!!?) אין לי רצון כלל להיות שחקנית-יד. מאחר שסירבתי להשתתף בתחרות מלכת-היופי 1958, אילצו אותי (שומעים? אילצו אותה!) לשלוח את תמונתי לכרטיסיית קולנוע..."

אחרת כתבה שהיא שואפת מזמן להיות זמרת מפורסמת, אבל היא ביישנית, אז היא רוצה לדעת מה התנאים, כי היא גרה מחוץ לעיר ואם תהיה זו עבודה זמנית או קבועה. ומה עם דירה? ושלא ידאגו, היא כבר תשכנע את אמא-באב.

שלא לדבר על אותה נערה שאחרי שפיר'טה את הסטיסטיקה החיונית שלה, אמרה שיש לה בקשה. היא רוצה להיות דוגמנית. מה עליה לעשות?

כמובן שלא חסר המכתב האופייני: "...עוד בקטנותי התגלו בי כשרונות למשחק ולזימרה. במאי בחן אותי ואמר, אסור לך להזניח את כשרונותיך, וכן גם בזימרה. ויש לי התכוונות לכך ואני מוכנה להוכיח זאת."

★ ★ ★

אוקיי, בייבי זכרתי בכל אותם הסרטים המוסיקליים בשלל הטכניקולור, בהם מראים מיבחרים לשחקנים. הבמאי והמפיק יושבים תמיד באולם החשך, כשנערות במכנסים קצרצרים וסחור מתפוצץ עולות, בזו אחר זו על הבמה, ונותנות קטע בריקוד או בזימרה. הבמאי והמפיק יושבים בכוחות, כשחפתי שרחליהם מופשלים למעלה, עניב'תם רפוייה ורגליהם על מסעד הכסא שלפ'ניהם. הם מפסיקים את הנערות באמצע הק'טע שלהן ואומרים בליאות: "אוקיי, בייבי, אל תפני אלינו — אנחנו נפנה אליך."